A°. 1832. Nº. 67.

SURINAAMSCHE COURANT.

DINGSDAG, DEN 21 AUGUSTUS.

Algemeene Secretarij.

Den 17 Augustus 1832.

Den Heer THOMAS SEVENOAKS, benoemd zijnde tot *Vaandrig*, der Divisie benoorden *Commewijne*, heeft den voor die betrekking bepaalden Eed, in handen van zijne Excellentie den Generaal Majoor Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, afgelegd.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

PARAMARIBO, *den* 20 *Augustus* 1832.

Ter gelegenheid der Verjaardag van Z. M. onzen geëerbiedigden Koning, zal op aanstaande Vrijdag, den 24sten dezer maand, ten half *elf* uren 's voormiddags, na den afloop der groote parade, door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, ten Gouvernementshuize, publieke *Audientie* worden verleend, aan de Civilie en Militaire Autoriteiten, Ambtenaren, Ingezetenen en Particulieren, in deze Kolonie.

Hetgeen de ondergeteekende door deze de Eer heeft, ter kennisse van het Algemeen te brengen.

De Chef van den Staf,
R. H. ESSER.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

AMSTERDAM, 2 Junij.

Den 28sten April, heeft Z. M. de Keizer van Rusland een manifest uitgevaardigd tot regeling van de regten en privilegien der steden en derzelver inwoners. In den aanhef van dat stuk wordt aangemerkt, dat die regten, zoo als dezelve in 1785 bepaald waren, sedert dien tijd niet meer, beantwoorden aan de vordering en ontwikkeling des handels en der nijverheid. Onder de bepalingen van het manifest komen de volgende voor: » In den stand der stedebewoners wordt eene nieuwe klasse gevestigd, welke den naam zal voeren van *notabele burgers*. Aan deze *notabele burgers* wordt toegekend: vrijdom van hoofdelijke belasting, van recrutering en van lijfstraffen; het regt om deel te nemen aan de verkiezingen der grondeigenaars, en om tot zekere bedieningen verkozen te kunnen worden. De voorregten der *notable burgers* zullen erfelijk en niet-erfelijk wezen. Dezelve zullen kunnen verleend worden aan voorname handelaars of fabrikanten, en aan lieden welke zich in het vak der kunsten en wetenschappen onderscheiden; niet alleen geboren Russen, maar ook vreemdelingen zullen in de klasse der *notabel burgers* kunnen worden aangenomen."

— Uit Aanweiler wordt den 15den Mei het volgende geschreven: » Gelijk bekend is, hebben onze jonge lieden tweemaal eenen vrijheidsboom opgerigt. Vergeefs waren de vermaningen van den lands-commissaris, den burgemeester en den leeraar om denzelven weg te ruimen. Donderdag den 10den, des morgens, verspreidde zich het gerucht, dat er soldaten aankwamen; de gendarmes liepen ginds en herwaarts, en alles werd roeriger op straat; de soldaten kwamen en zouden waarschijnlijk de gendarmes bijstaan, daar eenigen van hen, die den boom hadden geplant, in hechtenis zouden genomen worden. Terstond weergalmde het geroep: »burgers op de been! burgers op de been! op! de soldaten." enz. In een oogenblik waren er zeker twee duizend menschen verzameld en velen gewapend. En brullende trok de menigte naar het huis van den burgemeester, waar de soldaten, met scherp geladene geweren, geposteerd waren. De gansche menigte riep: » de burgemeester en de forster moeten buiten dienst!" De burgemeester was genoodzaakt, ten einde de rust te herstellen, om zijn ambt, dat hij reeds 18 jaren bekleed had, neder te leggen. Aan ieder soldaat werd een middagmaal met wijn gegeven. Om 4 uur verlieten de soldaten de stad weder en werden, onder luid gejuich van jonge burgers en knapen, een uur ver uitgeleid.

MENGELWERK.

HET DROEVIGE PLEZIERTOGTJE.

De jonge Heer van Rijkenburg bevond zich in de beste luim, met de vrolijkste vooruitzigten, met fraai weder, op een allerliefst rijtuig en schoon paard, met eene welgespekte beurs, op reis, om een paar genoeglijke dagen op een buitengoed eener beminde tante door te brengen, wiens lieveling hij was, en waar hij, den aangenaamsten gezelschapskring met de heerlijkste natuur zoude genieten. Hij was des avonds half zes, en in eene herberg afgestapt, waar het hem verheugde drie reizigers aan te treffen, wier onderhoud hem buitstek beviel, en met welke hij onder een glas wijn spoedig deel aan een Bostonpartijtje nam. Ook zijn gezelschap behaagde de vreemdelingen, en menig glaasje werd in vrolijkheid geledigd. Eindelijk noodzaakte hem de vermoeidheid zich ter rust te begeven, schoon de overige gasten hem dringend noodigden hun gezelschap nog niet te verlaten. Half dommelig liet hij zich zijn slaapvertrek wijzen, en daar de wijn hem eenigzins bevangen had, duurde het niet lang, of hij viel in eenen vasten slaap.

Het was sedert lang, zoo als men zegt, klaar lichte dag, toen de jonge reiziger ontwaakte. Zijn hoofd suizelde nog een weinig. Zijne kleederen lagen op én door elkander in de kamer verstrooid, en zijn valies open op den grond. Hij geeuwde, wreef zich de oogen en ging overeind zitten om dit tooneel van verwarring te aanschouwen. Zijn gelaat droeg kenteekenen van verwondering en ongerustheid.

Hij hoorde een' zwaren tred op den trap, die naar de kamer geleidde. De deur werd geopend, zonder dat men zich verwaardigd had aan te kloppen. De zwaarlijvige kastelein trad binnen met nog donkerder gelaat dan den vorigen avond, toen hij zijnen gast zijn slaapvertrek gewezen had.

Hij liet zijn oog door de kamer gaan, en sloeg van verbaasdheid zijne handen in elkander.

« Ei, ei! jonge Heer," riep hij, „ nog te bed! Kom aan, sta op, als het u belieft. Wij hebben zamen een appeltje te schillen; het is hoog tijd, geloof ik. Bij twaalven!"

Van Rijkenburg gaapte geweldig en stak zijn eene been uit het bed. — » Hoe komt hier alles zoo in wanorde? Waarom is mijn valies open?" vroeg hij op eenen toon, die voor het minst niet vriendelijker dan die van den hospes was.

« Hoe komt? Hoe komt? Waarom? Waarom?" was het antwoord, » weet ik het? Wat raakt mij uw valies. Gij hebt mijn huis wel in grootere wanorde gebragt. Maar gij zult er mij voor betalen, heertje! gij zult er mij voor betalen!"

Terwijl hij nog sprak, greep van Rijkenburg zijne broek, en onder het aantrekken daarvan viel zijne beurs op den grond. Het schijnt, dat de klank aan hem wat ligt voorkwam, want hij raapte ze schielijk en met ongerustheid op, en opende ze, om den inhoud te onderzoeken.

« Ik ben bestolen!" riep hij, terwijl hij den kastelein aanzag. » In plaats van vier en twintig gouden Willemstukken, vind ik er slechts twee."

De hospes haalde zijne schouders op, en grimlachte op eene verachtende wijze.

« Men heeft mij bestolen," herhaalde van Rijkenburg, terwijl hij zich haastig aankleedde; « Ik heb vier en twintig goudstukken in den beurs gehad, en ik wil ze terug hebben. Zij zijn mij in uw huis ontstolen."

« Ei, heertje! dat doet mij regt pleizier," zeide de hospes op een' brutalen toon. Dat zal u leeren met vagebonden en gelukzoekers een fatsoenlijk huis in rep en roer te brengen. Haar," mompelde hij half binnen 's monds, « het spreekwoord zegt: soort zoekt soort."

« Wat zegt gij daar, schobbejak," riep van Rijkenburg, des te meer over dit lompe verwijt vergramd, omdat hij er inwendig de waarheid van gevoelde.

« Ik zeg," hernam de kastelein, zijne stem verheffende en de vuisten in de zijden zettende, « ik zeg, dat gij alles in mijn huis kort en klein gebroken heb, en dat gij mij tot den laatsten cent voor de aangerigte schade betalen zult."

« Ik zal mijn gelag betalen, en geen stuiver meer," antwoordde van Rijkenburg, « Waar is de Ritmeester Horn, Hornsteijn, Hornbein, of hoe heet hij?"

« De Ritmeester!" vroeg de hospes, grinnikende, « Zegt gij dien kalen jakhals voor een Ritmeester aan? Waarachtig een lief ritmeestertje! Waart gij mij geen borg voor de vertering geweest, die valsche speler en gelukzoeker zou geen enkele flesch wijn van mij bekomen hebben. Ik versta mij beter op de physiognomie van de menschen, dan gij, heertje!"

Van Rijkenburg, hadde zich nu geheel gekleed. — « Waar is de Ritmeester?" riep hij met eene donderende stem den hospes toe.

« Die zoogenaamde Ritmeester, antwoordde deze koeljes, « is dezen morgen voor dag en voor daags reeds vertrokken, zonder dat ik mijn hoofd verder met dien schurk gebroken heb."

Van Rijkenburg was woedend, en eene frissche overweg was het antwoord, dat hij den onbeschoften kastelein schonk.

Het onverwachte en vooral de kracht van den slag deden den dikbuikigen hospes een paar schreden achteruit strijken. Het beenen hecht van een groot mes stak uit zijn' eenen broekzak. Hij sloeg er de hand aan. Voorzeker zoude hier een ongeluk geschied zijn, indien hij aan de eerste opwelling zijner gramschap gehoor hadde gegeven; maar de voorzigtigheid wederhield zijnen arm, toen hij bemerkte dat van Rijkenburg onder zijn hoofdkussen naar twee pistolen greep. Hij zag terstond van het ongelijke gevecht af, en liep onder een luid geschreeuw van moord! brand! ijlings den trap af.

Aldus van het slagveld meester, maar zeer ongerust nopens de gevolgen zijner overwinning, gespte van Rijkenburg schielijk zijnen gordel aan, stak er zijne beide pistolen in, sloot zijn valies, en nam het onder den arm, met het besluit van bij den naasten regter zijne klagten in te leveren. Hij opende de deur en stond op den bovensten trap om naar beneden te gaan, toen hem geheel onverwacht een zwerm van gewapende vijanden te gemoet kwam.

De dikke kastelein was aan hun hoofd, en had een' ouden hellebaard in de hand. Drie spitdraaijers, met stokken en blaaspijpen gewapend, volgden hem, en een buurman met

een' ouden verroesten snaphaan maakte de achterhoede uit. Van beide zijden had men niet verwacht elkander zoo spoedig te ontmoeten. De partijen waren slechts zes of zeven trappen van elkander verwijderd.

Van Rijkenburg wierp zijn valies neder en greep eene zijner pistolen. Deze vijandige beweging deed den onhebbelijken aanvoerder bemerken, dat hij zijne troepen in eene verkeerde slagorde had gesteld. Gelijk de Perzen in den slag van *Salamis*, had hij verzuimd eene stelling te nemen, waar zijne krijgsmagt zich met voordeel konde uitbreiden. De eenige zijner soldaten, die met een vuurroer gewapend was, konde er geen gebruik van maken zonder zijne krijgsmakkers er mede te kwetsen, terwijl de pistolen van den aangevallen gast de gansche rij zijner vijanden scheen te moeten doorschieten. Het knappend geluid van de pistool, toen van Rijkenburg den haan spande, klonk hun schier even schrikkelijk in de ooren, alsof hij het reeds werkelijk op hen afgeschoten had. Eenparig maakte het op zijn blaauwkiels gewapende heldenkorps regtsom-keert, om in de keuken een ruimer en voordeeliger slagveld te zoeken. In de onvermijdelijke wanorde van zulk een haastigen aftogt, geraakte de hellebaard van den dappren aanvoerder met zijne plompe beenen verward, en deed hem onzacht op zijne krijgsknechten nedertuimelen. Als grootmoedig overwinnaar verwaardigde van Rijkenburg zich niet van zijne wapens gebruik te maken, maar schopte slechts zijn valies van den trap, hetwelk als eene afgebroken rots gelijktijdig met hunnen zwaarwigtigen bevelhebber op de aanvallers nederstortende, hen allen hals over kop van de trappen deed rollen.

Van Rijkenburg begaf zich onverwijld naar de keuken, waar de vijand zich reeds in slagorde had geschaard. De snaphaandrager hield zijn wapen gestrekt. De zwaarlijvige hospes was geheel bebloed, want bij zijnen val had hij met zijnen neus de trappen gevoegd. Zijn hellebaard was in dien noodlottigen val gebroken, en hij bleef achter zijne wapenbroeders, gelijk de gekwetste Menelaus achter de Grieken. In plaats van Machaon of Podalirius, voegde zijne wederhelft, met losse muts en verwarde haren, haren echtvriend met een vuil servet het bloedig aangezigt af.

Van Rijkenburg nam terstond zijn besluit. Hij zette zijne pistool op de borst van den spanhaandrager en zeide:

« Leg af uw geweer, of gij zijt een kind des doods!"

Deze beweging deed eene onbeschrijfelijke uitwerking. Niet alleen de snaphaandrager, maar alle zijne krijgsmakkers leiden oogenblikkelijk de wapens neder.

« Wat u betreft," zeide van Rijkenburg tot den herbergier, « de kleine kastijding, welke ik u gegeven heb, zal u, hoop ik, leeren, fatsoenlijke lieden niet zoo onbeschoft te behandelen. Zoo ik wilde, zoude ik u, door den schout, uw uithangbord doen innemen en uw huis doen sluiten. Maar ik ben niet kwaad van aard. Zeg op, wat ben ik u voor mijn gelag schuldig?"

De hospes had bemerkt, dat van Rijkenburg den haan van zijn pistool in de rust gezet en dezelve in zijnen gordel gestoken had. Dit gaf hem eenigen moed en hij pruttelde op een droevigen toon:

« Glazen en flesschen breken, de menschen afrossen, en mijn neus aan bloed!"

« Laat zien," hernam van Rijkenburg, « Uwen neus zal ik betalen met hetgeen ik hem waard schat. Wat de gebroken glazen betreft, die heeft de Ritmeester met zijne vrienden gebroken. Niemand heeft u gezegd, dat ik voor het gansche gezelschap zoude betalen. Zeg dus, wat ben ik u voor avondeten, gelach en nachtverblijf schuldig?"

« Den Ritmeester," riep de hospes, « ik geloof nooit, dat hij iets anders dan een openbare zwendelaar was. Hadt gij langer met hem gespeeld, gij hadt geen stuiver meer in den zak gehad. Daarom tastte hij elk oogenblik naar de flesch en wilde u geheel beschonken maken. Hij heeft mij geen penning betaald, en gezegd, dat ik met u moest afrekenen."

Van Rijkenburg nam een van de twee goudensukken, welke hem overbleven. « Kom aan!" zeide hij, « laat ons als vrienden scheiden." Hij wierp den kastelein het goudstuk toe, die, in plaats van het aan te nemen, het met verontwaardiging op den grond liet vallen.

« Wat," riep hij, « een tientje! Acht flesschen van mijn' besten wijn en dan nog een half dozijn borden en glazen aan stuk! Een tientje voor zulk een spektakel in mijn huis, en voor mijn bebloeden neus!"

« Een tientje!" riep de vrouw op hare beurt, op een' vermenden toon. « En dat voor zulk een aanzienlijk heer. Er komen hier nu en dan jonge heeren, die het wel eens wat gortig maken, maar ik verzeker je, die durven dan ook wat afschuiven. Een tientje! lieve hemel een tientje!"

Indien van Rijkenburg op het oogenblik beter bij kas ware geweest, zoude hij zich edelmoediger betoond hebben.

« Ik wil het gaarne gelooven," antwoordde hij droogjes, « maar die heeren waren zeker niet bestolen geworden. Met het spel heb ik slechts een paar drieguldens verloren. Het overige is mij ontstolen. Gij hebt slechts te kiezen of te deelen. Wilt gij het tienguldenstuk aannemen, of ik betaal niets en ga naar den Schout, die mij zeer goed kent."

Terwijl hij dit zeide, deed hij een stap voorwaarts, om het goudstuk terug te nemen. De vrouw van den hospes raapte het schielijk op.

« Kom aan, haal mijn paard," zeide van Rijkenburg tot den spitdraaijer, die met eene blaaspijp gewapend was geweest.

Maar hoe verbaasd en verslagen stond onze jonge heer, toen de spitdraaijer, in plaats van zijn' prachtigen schimmel en fraai gestikten zadel, een' hinkenden knol met een oud, gemeen en morsig tuig voor de deur bragt.

« Wat zal dit beduiden!" zeide hij tot den hospes. « Gij weet wel, dat dit *mijn* paard niet is?"

« Wat zal ik er van zeggen?" antwoordde de herbergier. Uw vriend, de gewaande ritmeester, zal ik de schemering het uwe voor het zijne hebben aangezien. Roep den staljongen, vrouw!"

Van Rijkenburg ging naar den stal en vond dien ledig.

Een de staljongen ondervraagd werd, was van Rijkenburg terug gekomen.

« Waarom hebt gij mijn paard van den stal laten nemen?" vroeg hij den jongen met opgekropte gramschap.

« De ritmeester heeft het opgezadeld en is er mede weggereden. Hij zeide mij, dat hij gisteren avond eene ruiling had gedaan. Dat is al wat ik er van weet, mijnheer."

Van Rijkenburg knarste op zijne tanden en stampvoette van spijt.

« Ik zal dien schurk nazetten," riep hij, « de afzetter zal gewaar worden, wien hij zoo schandelijk bedrogen en bestolen heeft. Welken weg is hij opgereden?"

« De staljongen wees hem den weg; van Rijkenburg getroostte zich met de noodzakelijkheid, liet zadel en valies op de magere schonken van zijn' twintigjarigen Rozinant leggen, en verliet, zonder bij uitstek vriendelijk te groeten, het huis, waar hem zoo veel onheils bejegend was.

Weldra bedacht hij echter, dat hij met een' kreupelen, half lammen, hardbekkigen knol, met een' zadel, waarop hij als op een' zak met spijkers zat, den vlugteling met zijn' vluggen, wel opgetuigden schimmel niet zoude inhalen. Hij maakte dus halt, en bedacht zich. Zijn paard was onherstelbaar verloren, want waar zoude hij den gewaanden ritmeester vinden? Wie verzekerde hem, dat de schurk hem geen valschen naam had opgegeven? Hij begon te bedenken, dat hij voor zijne onvoorzigtigheid zijn welverdiend loon had bekomen, dat hem nog erger lot had kunnen wedervaren; dat men hem geen stuiver geld en hoegenaamd *geen* paard had kunnen laten behouden. Hij verwenschte zijne onbezonnenheid, doch moest zich in zijn noodlot schikken. Onder deze treurige overdenkingen zag hij vooreerst van zijn ontwerp af, om zijne tante te bezoeken, keerde den tengel en sloeg den weg huiswaarts in, waar hij met zijn' hinkenden Bucephalus nog met moeite dien avond aankwam, en op zijn gemak bespiegelingen konde maken, hoe gevaarlijk het is, *op reis aan onbekende personen een onbezonnen vertrouwen te schenken.*

Edictale Citatie.

Uit krachte van het appointement van dagvaarding, bij Edicte *ad valvas curiæ*, in dato 25 Julij 1832, verleend door den *Hove van Civile en Criminele Justitie der Kolonie Suriname*, op de rekeste van RICHARD VAN REES Az., in qualiteit als blijkens acte, gepasseerd den 29 April 1830, ten overstaan van den Gezworen Klerk PIETER VOS en Getuigen, door QUIRIN GEORGE PICHOT, gesubstitueerd tot de waarneming der belangen van den Boedel wijlen JOHANNA CHARLOTTA VOGT, weduwe van GEORGE NICOLAAS LINCK, welke is geweest universele Erfgenaam van haren vobroverleden Echtgenoot GEORGE NICOLAAS LINCK, impetrant van Edictale Citatie.

Zoo worden door mij ondergeteekende, Exploicteur bij den Hove van *Civile en Criminele Justitie dezer Kolonie*, bij openbare Edicte *ad valvas curiæ*, gedagvaard, gelijk ik dagvaard bij dezen, alle bekende en onbekende buitenlandsche Crediteuren, van den Boedel wijlen JOHANNA CHARLOTTA VOGT, Wed. GEORGE NICOLAAS LINCK, welke is geweest universele Erfgename van haren Echtgenoot GEORGE NICOLAAS LINCK, allen en een iegelijk, die, uit welken hoofde ook, zoude vermeenen op dien Boedel eenige actie of pretentie te hebben, Geimpetreerden.

Omme te compareren ter gepriviligeerde rolle van den Hove van *Civile en Criminele Justitie der Kolonie Suriname*, die gehouden zal worden in de maand April 1833, ten einde te compareren, en hun regt, hetzij als Crediteur, of hoe anders ook, te doen gelden, en voorts met den Impetrant qq. te procederen, als in dergelijke materie gebruikelijk is of wel, in cas van contradictie hunne actien tegen den meergemelden Boedel binnen den tijd van *zes* weken, te instituëren voor dezen Hove, of wel, voor des Impetrants qq. dagelijkschen en competenten Regter, op pœne, dat bij faute van dien aan de non-comparanten zal worden geimponeerd, *perpetuum silentium*, en zijlieden verstoken zullen zijn van hun regt en actie.

En opdat niemand hiervan eenige ignorantie zoude kunnen of mogen pretenderen, heb ik deze gepubliceerd en geaffigeerd aan *Paramaribo*, den 18 Augustus 1832.

N. L. BRAAM,
Exploicteur.

ADVERTENTIEN.

Verkoop bij Executie, ten overstaan van den *Griffier der Regtbank van Kleine Zaken*, van de Slaven: ANTHONIJ, CHARLES en JAN; aankomende J. J. van LOBBRECHT.

Deze Executive Verkooping zal plaats vinden, op Woensdag den 22 Augustus eerstkomende, 's voormiddags ten *negen* uren, voor het lokaal van het Hof van *Civile en Criminele Justitie dezer Kolonie.*

Het Prooes-Verbaal van arrest of in beslagneming, ligt ter *visie*, ter Griffie van de Regtbank voormeld.

Paramaribo den 21 *Augustus* 1832.

De Deurwaarder bij de Regtbank voornoemd,
ABM. FERNANDES JR.

☞ *VENDU,*

HEDEN middag ten *vier* uren, ten Huize van A. J. POSNANKI.

M. A. KEIJSER, zal *MORGEN* ten *negen* uren, op Vendu verkoopen: Provisien en nieuwe Stukgoederen, enz.

Alsmede de bij vorige Couranten geannonceerde Slaven, met namen: *Lena, Jaba, Frits, Albertina en Princes*; aankomende den Boedel U. M. ARONS.

J. E. LIJONS, zal Donderdag den 23 dezer, op Vendu verkoopen: Provisien en Stukgoederen; mede Wane en Kopie Planken voor rekening den Houtgrond *Onoribo*; voorts, een man Neger genaamd: PIETJE, voor rekening den Boedel FERDINAND van BROUWER, enz.

Kapt. H. PUNDT, voerende de Brik *Jeannette*, zal tegens den 15den September e. k., de reis naar *Amsterdam* aanmenen.

Ter Drukkerij van de Erven C. J. FUCHS.